

„Ta odpadla teda rychle.“

To Sylvu probudilo.

Mělo to ten posměvačný podtón, kdy si jeden může být jist rizikem, které hrozí, když zůstane spát v obklopení znuděných teenagerů. Navíc měla pocit, že sama takové vtípky už pár lidem provedla.

Otevřela oči, nad ní se skláněl obličej další dívky. Mžourala, dívku před sebou nepoznávala. Chtěla se zvednout do sedu, ale ruka jí podklouzla po něčem lepkavém.

Dívčín výraz se z pobaveného změnil ve starostlivý a s určitou naléhavostí v hlase se zeptala: „Cítíš se v pořádku? Vypadáš bíle jak stěna.“

Nebyla v pořádku. Nedokázala se zaměřit na nic jiného, než dívku před sebou. Panikařila. Kde je? K tomu ten tlak v hlavě. Dá ještě jeden pokus tomu sedu. Druhou rukou nahmatala něco, co mohla být opěrka. Bolestivým pohybem se vytáhla do sedu. Cítila každý sval od lopatky až ke konečkům prstů. Udělala si něco?

„Jsi v pořádku?“ dívčín hlas už vyskočil o oktávu výše. „Zaječela jsi!“ To byla vlastně pravda. Proč to Sylva neslyšela? Když k ní dívka znovu promluvila, slyšela jí nějak zastřeně. „Na moment jsi snad přehlušila i kapelu.“ Hudba. V místnosti hrála hudba. Poprvé se zaměřila na vzdálenost delší, než pár centimetrů od svého obličejce. Nejasné pozadí se změnilo v rozmazané fleky barev. Zkusila zaostřit ještě jednou. Na moment zachytila lidskou postavu. I když nehotovou, neopracovanou. Hýbala se v rytmu hudby po parketu. Její mysl s ní stále hrála hry.

Podívala se vedle sebe, dívčina s ní ale už nebyla. Seděla sama, na čalouněné pohovce pod oknem. Chtěla zjistit, po čem jí to uklouzla ta ruka. Pohovka byla na místě, kde se původně opřela, rozmazaná. Zabořila jí hlava. Zamrkala a přemýšlela, co že to chtěla udělat. Chtěla zjistit, po čem jí to uklouzla ta ruka. Pohovka měla na sobě louži bublinek. Sama měla kousek od ruky skleničku. Musela jí rozlít, když usnula.

Něco jí stále znervózňovalo. Už stabilně seděla. Hlava jí co chvíli explodovala bolestí. A před ní tančili tanečníci. Nebyla schopná zachytit jedinou tvář. Tanečníci ani netancovali tak rychle, hudba nebyla tak hlasitá. To si teď už uvědomovala. Mysl se jí projasňovala. A všímala si čím dál tím víc věcí. Obličej tanečníků byli zastřeně. Ale proč? Doznívající vliv toho drinku, který ležel rozlit na pohovce vedle ní? A kam zmizela ta slečna, která jí probudila? Neviděla jí odběhnout, snad se ani neomluvila. Proč by se jí měla omlouvat? Nebyla to její chyba, že Sylva takto odpadla. Vlastně jí tam mohla nechat být. Ale ti tanečníci - hlavou jí projela bolest, jak po tupém noži.

Neslyšela hlasy, neslyšela snad ani kroky. Nesli se snad po parketu tak lehce? Hudba nebyla tak hlasitá - zase bolest. Čím víc se snažila přemýšlet, tím více jí hlava vzdorovala.

„Promiň, že jsem tě probudila tak brzo, sál ještě nebyl připravený.“ To zase promluvila ta dívka, byla zase u ní.

Sylva ze sebe konečně vydala hlásku, „Co tím myslíš?“

Proč by se omlouvala za sál? Co tím myslela? Ale dívka se jen usmála, tleskla a Sylva uslyšela nové zvuky. Kroky bot dopadajících na parket. Letný smích dam, jimž jejich partneři právě něco šuškali.

Sylva se nechápavě podívala po slečně, ale ta už u ní zase nebyla. Začínala cítit nejistotu. Se světem kolem ní nebylo něco v pořádku. Postavila se na nohy, odhodlaná zjistit, co se děje.

Toto už nebyla schopná vysvětlit jenom silnějším obsahem drinku, toto nebylo přirozené.

Míhala se mezi tanečníky, jejichž tváře neviděla ani z této blízkosti. Byli to vůbec lidé? Pletli se jí pod nohy. Čím více se blížila k něčemu, co vypadalo jako východ, tím více se tanečníci pletli do její cesty.

Nervozitu nahradil strach. Co se to dělo? Kde to je? Když už viděla velké zdobené dveře jasně před sebou, ucítila ruku na jejím rameni. Neviděná ruka s ní trhla dozadu. Pozadu padala k zemi. Chytila jí další ruka. Veškeré myšlenky nahradil strach. Další ruka. A další. Byla v zajetí.

TANCUJ S NÁMI.

Nebyl to hlas. Byl to příkaz. Příkaz, který přišel odnikud. Ruce jí pomohli postavit se na nohy. Kolem ní byl kruh tanečníků bez tváře.

TANCUJ S NÁMI.

Toto nebylo přirozené. Toto nebylo správně.

TANCUJ S NÁMI.

Dívka se objevila po jejím levém boku. „Přeci nás teď neopustíš? Toto celé jsme přichystali pro tebe.“

Sylva se teď soustředila na ní. Ruce jí stále podpírali. Nechtěli jí pustit, snad aby se jí nepodlomila kolena, snad aby nevzala nohy na ramena.

„Co tím myslíš?“ Sylva už panikařila, nechtěla tu být, nemohla tu být.

Dívka se na ní usmála od ucha k uchu. Nebyl to vřelý úsměv. Byl to úsměv hladový. Dveře se rozevřely dokořán. Za nimi se rozprostíral větší pokoj. Pokoj pro obra. Byl to Sylvy pokoj. Její pokojíček. Toto byla její hrací skříňka. Vyděšeně se zase podívala na dívku vedle ní.

Ta už se neusmívala. Zklamaně pronesla, „Nechceš si s námi hrát?“

Sylvě se začaly zavírat oči. Padala k zemi. Cítila pevný stisk rukou.

„Ta odpadla teda rychle.“

To Sylvu probudilo.

Procitnula.

Stále viděla jenom tmu.

Pomalu rozlepila svá víčka.

Nad ní se klenul krásný strop zdobený ornamenty. Stavba, která původně mohla být bílá, mírně zažloutla, ale její krása byla nepopiratelná.

Vedle sebe viděla čalounění sedačky, na které ležela. Vzepřela se do sedu. Při tom prudkém pohybu kopla do skleničky, která nyní ležela před pohovkou a její zářivě modrý obsah tekl po parketu.

Počkat, parketu? Zamžikala. Před ní se rozprostíral taneční sál jako z pohádky. Tanečníci se snad nesli pár čísel nad podlahou. Dopady jejich nohou tak neslyšné, jak jen mohly být. Tanečnice s krásnými šaty svými rozzářenými obličejí tu hleděly vlevo, tu vpravo, a všude, kam se podívaly, to zazářilo jakoby odleskem jejich dokonalosti.

„Užíváš si přehlídku, Sylvo?“

Jmenovala se Sylva. Proč si své vlastní jméno vybavila až teď? Mluvčího ale neviděla. Přepadl jí neklid. Zběsile se ohlíдела kolem sebe.

„No tak, nelekej se, tady jsem.“ Tu promluvil ten hlas znova.

Zpoza sedačky, kde moment předtím ale nikdo nestál.

Sylva se napřímila, aby neznámému pohleděla do očí.

Byl to krásný mladík. O něco vyšší než ona sama. Tyčil se nad ní s úsměvem na tváři. Bože, dokázala by se v těch očích ztratit. Byl tak dokonalý.

„Smím prosit?“ Uklonil se, spíš komediantsky, než důstojně, ale svůj účinek to mělo.

Obešel sedačku, pomohl Sylvě na nohy a už si jí táhnul do středu parketu. Tanečníci jim uctivě ustupovali z cesty. Byl to tak dokonalý večer.

Sylva už se chystala k tanci, když si uvědomila, že neslyší hudbu. Na co ti tanečníci tancovali? Sylvě se zamželo před očima. Hlava jí pukala bolestí.

Klid. Bolest se přehnala. Mladík si jí vedl na parket. Tanečníci jim uctivě ustupovali z cesty. Byl to tak dokonalý večer. Při tanci jí mladík bravurně vedl a Sylva si mohla vychutnávat okamžiku.

Při otočce zahlédla koutkem oka dívku. Připadala jí povědomá. Pak zase, nyní si už všimla, že něco domlouvá s kapelou. Na tak malou skupinu hráli teda dokonale.

Další otočka a všimla si i hudebního doprovodu. To se dalo čekat. Hudba byla dokonalá.

Zase zahlédla dívku. Nyní jakoby mluvila se stropem?

Sylva se podívala nahoru. Zabořila jí hlava. Hudba byla dokonalá. Sylva se usmála na svůj doprovod. Měla pocit, že na něco zapomněla. Podívala se na strop. Dokonale bílý strop zdobený ornamenty zářil odrazem světla.

Vše bylo dokonalé.

Až moc dokonalé.

Znovu zahlédla tu slečnu. Už věděla, že se s ní musí vidět. Že jí dokáže odpovědět na její otázky.

Šla po parketu, který neměl ani jeden chybu. Mezi tanečníky, kteří tancovali dokonale, jak ručičky hodinového strojeku. Rytmus byl tak perfektní, že neměla problém projít mezi nimi, aniž by do někoho narazila.

Začala si všímat i dalších detailů. Všechny ženy byly perfektní ženou. Jednou. Jedna dokonalá tvář. Pro všechny. Každý tanečník vypadal jako její dokonalý nápadník.

Začala cítit úzkost. Přes okna doléhalo neurčité světlo. V tento moment ani nedokázala říct, zda jde o sluneční světlo a pokud, tak z jakého směru září.

Čím více se blížila k dívce, tím více nedokonalostí viděla. Tanečníci zde už nebyli dokonalí. Tvary, které záhledla na místech, kde by byli jinak dokonalé obličej, snad ani nebyli lidské. Přesunula se snad jen o pár kroků a přitom se cítila tak unavená. Sál se tu změnil. Nebo možná ona sama začala lépe vidět.

Konečně dorazila k dívce. Ta se na ní hluboce usmála. Až moc hluboce. Viděla zuby. Moře zubů.

„Už se ti tady konečně líbí?“

Ten dotaz pronesen bez jakéhokoli zlého úmyslu. Ta slečna. Ne, radši to stvoření. To stvoření to myslelo zcela vážně. Beze lsti.

Sylvě to vyrazilo dech. Jak se jí tady mohlo líbit? Čím déle tady strávila, tím více si uvědomovala, jak moc je toto místo špatné. Celé tělo se jí třásl. Chtělo se jí utéct. Potřeboval utéct. Potřebovala odtamtud pryč.

Slečna se zamračila. Sylva neodpovídala. Došlo jí, na co myslí.

„My tohle ale děláme pro tebe!“ Na hlase jí byl znám vztek.

„Kdy nás konečně oceníš?“ Dívka začínala zuřit.

Sylva udělala krok zpět. Nohy se jí třásl. Další krok zpět. Dívka na ní zuřivě hleděla. Ucítla ruku na svém boku a vyjekla.

Ruka byla studená, přesto pevná. Z druhé strany jí chytila další.

TANCUJ S NÁMI.

Sylva se vyděšeně podívala na dívku, jen aby viděla, že se její vztek změnil ve smutek.

Hlas se jí lámal žalem, když na Sylvu promluvila: „Však ty nás oceníš. Protože MY tě ZBOŽŇUJEME.“

Sylva už přestávala vnímat. Smysly jí ovládla panika. Kdyby ještě dávala pozor, tak by si všimla, že dívčin hlas už nevycházel z dívčiných úst.

TANCUJ S NÁMI.

Sylva kopala kolem sebe. Snažila se osvobodit.

„Zkroťte jí. ZKUSÍME TO ZNOVA.“

Sylvu chytila další ruka kolem krku.

Do očí jí vhrkly slzy.

Snažila se nadechnout, ale ruka jí svírala příliš pevně.

TANCUJ S NÁMI.

Sylvě se zatmívalo před očima.

TANCUJ S NÁMI.

A pak už jen tma.

„Ta odpadla teda rychle.“

To Sylvu probudilo.

Vzduch byl těžký, jako by se mísil s něčím sladkým a dusivým. Sylva ležela na něčem měkkém, co se pod ní lehce pohupovalo, jako by spočívala na vodní hladině. Oči měla zalepené, jako by je někdo přelepil medem. Pomalu je otevřela. Nad ní se tyčila obloha – ne, ne obloha. Strop. Ale nebyl to strop tanečního sálu, který si matně vybavovala. Tento byl nízký, drsný, jako vytesaný z hrubého kamene, a zdobil ho slabý třpyt, jako by do něj někdo zasadil drobné krystaly.

Posadila se. Kolem ní se rozprostíralo podivné místo – ne sál, ale jakási jeskyně, jejíž stěny pulzovaly slabým světlem. Podlaha byla pokryta měkkým mechem, který se pod jejíma rukama prohýbal, jako by byl živý. V dálce slyšela hudbu, ale nebyla to hudba houslí nebo klavíru. Bylo to něco staršího, hlubšího – bubny, dunivé a rytmičné, doprovázené tichým šepotem, který se nedal rozluštit.

„Kde to jsem?“ zašeptala Sylva, ale její hlas se rozplynul, jako by ho pohltil mech pod ní.

Vedle ní se objevila postava. Byla to dívka – ta samá, kterou viděla předtím, s tváří, která se zdála být až příliš známá, a přesto cizí. Její úsměv byl tentokrát jemnější, téměř litostivý. „Už jsi tady, Sylvo. Konečně jsi přišla tam, kam patříš.“

Sylva se zvedla na nohy, ale její tělo bylo těžké, jako by na něm spočívala neviditelná váha. „Co tím myslíš? Proč mě sem pořád vracíte?“

Dívka naklonila hlavu, jako by Sylvina otázka byla dětinsky naivní. „Nevracíme tě, Sylvo. Ty ses vrátila sama. To ty nás voláš. My jen odpovídáme.“

Sylva ucítila, jak se jí svírá hrdlo. Kolem ní se začaly objevovat další postavy – tanečníci, ale ne tak dokonalí jako v předchozím sále. Tyto postavy byly rozmazané, jejich tváře jako roztavený vosk, který se neustále přetvářel. Hýbali se v rytmu bubnů, ale jejich pohyby nebyly elegantní – byly křečovité, jako by je něco nutilo tančit proti jejich vůli.

„Nechci tady být!“ vykřikla Sylva a rozběhla se k nejbližší stěně. Mech pod jejíma nohama se přilepil k jejím chodidlům, jako by ji chtěl zadržet. Stěna byla studená a vlhká, ale když se jí dotkla, ucítila, jak se pod jejími prsty mění – jako by se rozpouštěla a odhalovala něco za sebou. Okno? Ne, ne okno. Zrcadlo. V něm viděla svůj odraz, ale nebyl to její obličej. Byla to tvář dívky, která stála vedle ní, a přesto to byla ona sama.

„Vidíš?“ zašeptala dívka, najednou hned za ní. „Jsi součástí nás. Vždycky jsi byla.“

Sylva se otočila, ale dívka už nebyla sama. Kolem ní stáli tanečníci, jejichž tváře se nyní podobaly její vlastní – zkreslené, roztavené verze jejího obličej, které se na ni usmívaly. Hudba zesílila, bubny duněly tak hlasitě, že cítila, jak jí vibrace procházejí tělem. „Nechci tančit!“ zaječela, ale její hlas se ztratil v rytmu.

Tanečníci ji obklopili. Jejich ruce, chladné a lepkavé, se dotkly jejích ramen, paží, pasu. TANCUI S NÁMI. Příkaz nebyl vysloven nahlas, ale jako by se jí vryl přímo do mysli. Zkoušela se bránit, kopat, křičet, ale její tělo se začalo hýbat samo od Hannah se pohybovalo v rytmu hudby.

„Proč mě nenecháte jít?“ zašeptala, ale odpověď nepřicházela. Místo toho se tanečníci začali točit rychleji, jejich pohyby se zrychlovaly, až se zdálo, že se celá jeskyně otáčí s nimi. Sylva cítila, jak se její mysl rozpadá, jako by ji něco vtahovalo dovnitř, do středu kruhu. V zrcadle viděla, jak její odraz mizí, nahrazován desítkami tváří, které byly a zároveň nebyly její.

„My tě milujeme, Sylvo,“ zašeptala dívka, její hlas nyní jako sbor, který vycházel ze všech tanečníků najednou. „Zůstaň s námi navždy.“

Sylva cítila, jak ji opouští síly. Její nohy se podlomily, ale ruce ji držely pevně. Bubny se změnil v tlukot jejího vlastního srdce, které bilo příliš rychle, příliš zoufale. „Nechci...“ zašeptala, ale její hlas byl slabý, jako ozvěna v dálce.

Dívka se přiblížila, její tvář se měnila – chvíli byla Sylvinou, chvíli něčím cizím, s očima, které nebyly lidské. „Nemusíš chtít. Stačí, že jsi naše.“

Sylva se zhroutila. Tma se přihnala jako vlna, pohltila ji celou. Ruce ji stále držely, ale už necítila bolest. Necítila nic.

TANCUI S NÁMI.

Sylva už neviděla nic.

TANCUI S NÁMI.

„Ta odpadla teda rychle.“

To Sylvu probudilo.